

בַּהֲיֵיא צְלוֹתָא דִּישְׂרָאֵל (ס"א דמיושב).
 מוֹשְׁרֵייתָא תְּלִיתָאָה אֵינוֹן עוֹלָמְתָן עֲלָאִין.
 דְּקָא מִתְּקַנֵּי עִם מְטְרוֹנֵיתָא,
 וּמִתְקַנֵּי לָהּ לְאַעְלָא לָהּ קָמֵי מַלְכָּא, וְאַלִּין
 אֵינוֹן מוֹשְׁרֵיִין עֲלָאִין עַל כְּלָהּ. וְכִלְהוּ
 מִתְּקַנֵּי, בְּסִדּוּרָא דִּישְׂרָאֵל דְּמִתְּקַנֵּי לְתַתָּא,
 בְּאֵינוֹן שִׁירִין וְתוֹשְׁבֵיחָן, וּבַהֲיֵיא צְלוֹתָא דְּקָא
 מְצִלוּ יִשְׂרָאֵל. פִּיּוֹן דְּאַלִּין תֵּלַת מוֹשְׁרֵיִין
 מוֹדְמָנָן, כְּדִין יִשְׂרָאֵל פִּתְחֵי שִׁירָתָא, וְזַמְרֵי
 קָמֵי מְאַרְיָהוּן. וְהֵיא מוֹשְׁרֵייתָא חֲדָא, דִּי
 מְמַנָּא לְשִׁבְחָא לְמְאַרְיָהוּן בִּימָמָא, אֲזַדְמָנָן
 עֲלֵיהּ, וְזַמְרֵי עִמָּהוּן כְּחֲדָא, בְּאֵינוֹן שְׁבַחֵי
 דְּדוֹד מַלְכָּא, וְהָא אוּקִימָנָא מְלִי.

בְּהוּא זְמַנָּא דְּמַסִּימֵי יִשְׂרָאֵל שְׁבַחֵי דְּאֵינוֹן
 תְּשַׁבְּחוּן דְּדוֹד, כְּדִין תוֹשְׁבֵיחָתָא
 דְּשִׁירָתָא דִּימָא, כְּמָה דְּאוּקִימָנָא. וְאֵי תִימָא,
 הָאֵי תוֹשְׁבֵיחָתָא אֲמַאי אִיהִי בְּתַקוּנָא בְּתַרִּייתָא
 בְּתַר שְׁבַחֵי דְּדוֹד, וְהָא תוֹרָה שְׁבַכְתָּב,
 אַקְדִּימַת לְתוֹרָה שְׁבַעַל פָּה, וְאַקְדִּימַת
 לְנִבְיָאִים, וְאַקְדִּימַת לְכַתוּבִים, וְכְמָה
 דְּאַקְדִּימַת, הֵכִי אַצְטְרִיף לְאַקְדִּמָּא. (נ"א בְּשִׁירָתָא).

אַתָּא, מַגוּ דְּכְנַסְתָּ יִשְׂרָאֵל לָא אֶתְתַּקְנַת אַלָּא
 מִתוֹרָה שְׁבַכְתָּב, מִשׁוּם הֵכִי אַצְטְרִיף
 לומר לָהּ בְּשִׁירוֹתָא דְּתַקוּנָהָא, וְהָאֵי
 תוֹשְׁבֵיחָתָא מְעֵלְיָא, מְכַל שְׁאָר תְּשַׁבְּחוּן
 דְּעֵלְמָא. וְאִיהִי לָא אֶתְתַּקְנַת מְכַלְהוּ, כְּמָה
 דְּאַתְתַּקְנַת (דף קל"ב ע"א) מִתוֹשְׁבֵיחָתָא דָּא. וּבְגִין
 דָּא, אִיהִי סְמוּךְ לְצְלוֹתָא דְּמִיוֹשֵׁב, כְּמָה
 דְּאוּקִימָנָא.

בַּהֲ שַׁעְתָּא כַּד שִׁירָתָא דִּימָא אֶתְמַר, מִתְּעַטְרָא
 כְּנַסְתָּ יִשְׂרָאֵל בְּהוּא כְּתָרָא, דִּזְמִין קְדָשָׁא

כְּרִיף הוּא לְאַעְטְרָא לְמַלְכָּא מְשִׁיחָא, וְהֵיא כְּתָרָא גְלִיפָא מְחַקְקָא בְּשִׁמְחָא

לְהַכְנִסָּה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, וְאַלָּה הֵם
 הַמַּחְנֹת הָעֵלְיוֹנִים עַל כָּלֵם. וְכָלֵם
 מִתְּתַקְנִים בְּסִדּוּר שְׁיִשְׂרָאֵל
 מִתְּתַקְנִים לְמַטָּה, בְּאוֹתָם שִׁירוֹת
 וְתִשְׁבְּחוֹת וּבְאוֹתָהּ תִּפְלֶה
 שְׂמֵת־פְּלִילִים יִשְׂרָאֵל. פִּיּוֹן
 שְׂמֵדְמָנִים שְׁלֶשֶׁת הַמַּחְנֹת
 הַלְלוּ, אֲזִי יִשְׂרָאֵל פּוֹתְחִים בְּשִׁירָה
 וּמְזַמְרִים לְפָנֵי רַבּוֹנָם. וְאוֹתוֹ
 מַחְנֶה אַחַד, שְׂמֵמָנָה לְשַׁבַּח אֶת
 רַבּוֹנָם בַּיּוֹם, מוֹדְמָנִים עֲלֵיהֶם
 וּמְזַמְרִים עִמָּם כְּאַחַד בְּאוֹתָם
 הַשְּׁבַחִים שֶׁל דּוֹד הַמֶּלֶךְ, וְהָרִי
 בְּאַרְנוֹ אֶת הַדְּבָרִים.

בְּאוֹתוֹ זְמַן שְׂמַסִּימִים יִשְׂרָאֵל אֶת
 הַשְּׁבַחִים שֶׁל אוֹתָן תִּשְׁבְּחוֹת שֶׁל
 דּוֹד, אֲזִי הַתְּשַׁבַּחַת שֶׁל שִׁירַת הַיָּם
 כְּמוֹ שְׁבַּאֲרָנוּ. וְאִם תֹּאמַר, הָרִי
 הַתְּשַׁבַּחַת הַזֹּאת לְמָה מְתַקְנַת
 אַחַרְוֵנָה אַחַר שְׁבַחֵי דּוֹד, וְהָרִי
 תוֹרָה שְׁבַכְתָּב קוֹדֶמַת לְתוֹרָה
 שְׁבַעַל פֶּה, וְקוֹדֶמַת לְנִבְיָאִים,
 וְקוֹדֶמַת לְכַתוּבִים, וְכִמּוֹ שְׁקוֹדֶמַת
 - כִּף צְרִיף לְהַקְדִּים (בְּשִׁירָתָא)?

אַתָּא מִתוֹךְ שְׂכַנְסַת יִשְׂרָאֵל לֹא
 מִתְּקַנַּת אֲלָא מִתוֹרָה שְׁבַכְתָּב,
 מִשׁוּם כִּף צְרִיף לומר אוֹתָהּ
 בְּרֵאשִׁית תַּקוּנָהָּ, וְזוֹ הַתְּשַׁבַּחַת
 הַמְּעֵלָה מְכַל שְׁאָר הַתְּשַׁבְּחוֹת
 שְׁבַעוּלָם. וְהִיא לֹא הַתְּתַקְנָה
 מְכַלָּן כְּמוֹ שֶׁהַתְּתַקְנָה מִהַתְּשַׁבַּחַת
 הַזֹּאת, וְלִכֵּן הִיא סְמוּכָה לְתַפְלַת
 מִיֵּשֵׁב, כְּמוֹ שְׁבַּאֲרָנוּ.

בְּאוֹתָהּ שַׁעָה כְּשֶׁנֶּאֱמַרְתָּ שִׁירַת
 הַיָּם, מִתְּעַטְרַת כְּנַסְתָּ יִשְׂרָאֵל
 בְּאוֹתוֹ כְּתָר שַׁעְתִּיד הַקְּדוֹשׁ כְּרוּף
 הוּא לְעַטְר אֶת מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ,
 וְאוֹתוֹ כְּתָר גְּלוּף וְחַקוּק בְּשִׁמוֹת
 קְדוּשִׁים, כְּמוֹ שֶׁהַתְּעַטְר הַקְּדוֹשׁ
 כְּרוּף הוּא אוֹתוֹ יוֹם שְׁעָבְרוּ
 יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּם וְהַטְּבִיעַ אֶת כָּל

מחנות פרעה ופרשיו. ומשום כך צריך אדם לשים רצונו בשירה הזו. וכל מי שזוכה לה בעולם הזה, זוכה לראות את מלך המשיח בתקוני אותו הפתח ובחגירת כלי זינו, וזוכה לשבח שירה זו שם, והרי בארנו את הדברים.

בין שמגיע אדם לישתבח, נוטל הקדוש ברוך הוא אותו הפתח ושם אותו לפניו, וכנסת ישראל מתחילה להתתקן לבא לפני המלך העליון, וצריך לכלל אותה בשלש עשרה מדות הרחמים העליונות שמהן מתברכת, והם שלשה עשר בשמים עליונים, כמו שנאמר (שיר השירים ד) נרד וכרכם קנה וקנמוז וגו', וכאן הם: שיר, ושבתה, הלל, וזמרה, עז, וממשלה, נצח, גדלה, גבורה, ותפארת, קדשה. הרי שנים עשר. אחר כך לחברה עמם ולומר ומלכות, והיו שלשה עשר, משום שהיא מתברכת מהם.

ולכן צריך בשעה שנוכלת ביניהם, לשים בזה לב ורצון ולא לדבר כלל, שלא להפסיק ביניהם, ואם מפסיק ביניהם, יוצאת שלהבת אחת מתחת פני הפרובים, וקוראת בחיל ואומרת: פלוני שהפסיק את גאות הקדוש ברוך הוא, יתכלה ויפסק, שלא יראה גאות המלך הקדוש, כמו שנאמר (ישעיה כו) ובל יראה גאות ה', משום ששלשה עשר האלה הם גאות ה'.

מבאן ולהלאה - אל ההודאות כו'. זה המלך העליון שהשלוש פלו שלו, כמו שנאמר, שיר השירים אשר לשלמה, למלך שהשלוש שלו. משום שכל השבחים הללו הם אל כנסת ישראל

אמר שיר השירים אשר

קדישין, כמה דאתעטר קדשא בריך הוא ההוא יומא דאעברו ישראל ית ימא, ואטבע לכל משריין דפרעה ופרשוהי. בגין דא, בעי בר נש לשוואה רעותיה בהאי שירתא. וכל מאן דזכי לה בהאי עלמא, זכי למחמי למלפא משיחא בתקוני ההוא כתרא, ובחגירו דזייניה, וזכי לשבחא האי שירתא תמן, והא אוקימנא מלי.

בין דמטי בר נש לישתבח נוטל קדשא בריך הוא ההוא כתרא, ושוי ליה קמיה, ופנסת ישראל שריאת לאתתקנא למיתי קמי מלפא עלאה. ואצטריך לאכללא לה, בתליסר מכילן דרחמי עלאי, דמנהון אתברכת. ואינון תליסר בוסמין עלאין, כמה דאת אמר, (שיר השירים ד) נרד וכרכום קנה וקנמוז וגו', והכא אינון, שיר, ושבתה, הלל, וזמרה, עוז, וממשלה, נצח, גדולה, וגבורה, תהלה, ותפארת, קדושה. הא תריסר. ולבתר לחברא לה בהדיהו, ולומר ומלכות, והווי תליסר. בגין דאיהי מתברכא מנייהו.

וער דא אצטריך, בשעתא דאתכלילת בינייהו, לשוואה לפא ורעותא בהאי, ולא לישתעי כלל, דלא לפסוק בינייהו. ואי פסיק בינייהו, מתחות גדפי פרובייא נפיק חד שלהובא, וקארי בחילא ואמר, פלניא די פסיק גאותא דקודשא בריך הוא, ישתעי ויתפסק, דלא יחמי גאותא דמלפא קדישא, כמה דאת אמר (ישעיה כו) ובל יראה גאות ה', בגין דאלין תליסר אינון גאות יי'.

מבאן ולהלאה אל ההודאות כו', דא מלפא עלאה דשלמא כלא דיליה, בגין דכל הגי שבחן אינון לגבה דפנסת ישראל פד משתבחא במשרייתא דלתתא. כמה דאת